

klein meisje, maar ik ben al heel oud. Ik kan zoo best klimmen, kijk maar!" en meteen klautert de kleine snaak boven op het brok ijs, tot groote schade voor zijn kiel en broek, die al dadelijk natte, gore plekken vertoonen.

„Pas op, Jacob!" zegt Frits: „kijk daar eens, wat een hoop water. Val er maar niet in, want dan verdrink je, hoor!"

„Nou, dat hindert niks!" zegt Jacob brutaal. „Want dan is moe zoet op me! Ze zei van middag ook al, dat Zeevang een beste man was, toen pa vertelde dat Zeevang verdronken is!"

„Zeevang is heel, heel zoet, zegt moe!" merkt Truitje op. „Zeevang haalt altoos menschen uit dat akelige water en uit een schip!"

„Als ik groot ben ga ik ook verdrinken, om menschen uit een schip te halen!" zegt Frits, ernstig er bij knikkend.

„Jij durft toch niet in 't water te springen; jij bent bang!" roept Jacob van zijn hooge standplaats den toekomstigen menschenredder toe.

„'t Is niet, jij bent bang!" roept deze verontwaardigd terug.

En daar begint een kaatspartij van: „niet waar!" — „wel waar!" — „nietes!" „welles!" tot eindelijk Jacob boos geworden roept: „wil ik 't dan eens doen!" en Frits zegt: „ja! doe 't dan eens!"

Waggelend op de ongelijke, gladde vlakte stapt Jacob naar den kant, waar in een ingezakt deel der straat een plas water staat, afgedropen van de schots of achtergebleven van den vloed. Vlak aan den kant, juist nu hij gereed staat den heldhaftigen sprong in „de diepte" te wagen, glibbert zijn voet op den rand uit en onze ondeugende waaghals rolt voorover, met wijd uitgebreide armen in het grijze, troebele water. In groote bogen spat het vieze, groezelige nat op, den kleinen Frits, de dikke Truitje met groote druppels overspattend, zoodat ze allebei al hun best doen om Jacob te overgillen, wat aan hunne vereende krachten natuurlijk gelukt.

Wel was het gesprek tusschen Johanna en Grietje van den bakker heel belangwekkend, want ze spraken er net over, dat Rika van den notaris wel erg geschrokken zou zijn, toen ze hoorde, dat Jonge Krelis zoo leelijk te pas was gekomen; wel hadden ze reden om al hunne aandacht te wijden aan de behandeling der kwestie of Rika en Jonge Krelis zouden gaan trouwen, als hij beter was en als hij haar dan vroeg, — maar zelfs het meest belangrijke onderwerp verliest het, tegenover de vereenigde kelen der drie kinderen. Johanna snelt op den „drenkeling" toe en haalt hem op het „droge". Wat een vuile boel! Het mooie zondagspakje geheel en al bedorven. De rug is schoon gebleven, maar de voorkant: één modderlaag. Daar zal het mooie laken wel niet tegen kunnen. En Truitje! Het keurige jurkje is met dikke modderspatten bezaaid. Eén heeft er plaats genomen midden op de poezele linkerwang, maar moet een heelen strijd voeren met de tranen, die in een stroom langs hare wangetjes rollen.

Hoewel Johanna er zeer tegenop ziet de kinderen zóó thuis te brengen, blijft haar toch geen ander middel over, en den kleinen Jacob nijdig heen en weer schuddend, duwt ze hem toe: „Zal je stil wezen, leelijke, vuile jongen!"